

УДК 321.01

В. А. Малоокий

аспірант кафедри парламентаризму та політичного менеджменту
Національної академії державного управління при Президентові України

ПОНЯТІЙНЕ ПОЛЕ ДОСЛІДЖЕННЯ УПРАВЛІННЯ ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

У статті розглянуто понятійне поле управління земельними ресурсами територіальних громад. Обґрунтовано, що управління земельними ресурсами територіальних громад в умовах децентралізації влади сьогодні є важливою науковою проблемою в галузі науки державного управління. Автором узагальнено визначення таких понять, як «управління земельними ресурсами», «територіальна громада», «механізм», «управління», «децентралізація влади». Доведено, що завдяки уточненню понятійного апарату можливі подальші наукові розвідки у сфері управління земельними ресурсами територіальних громад.

Ключові слова: державне управління, земельні ресурси, управління земельними ресурсами, землекористування, територія, територіальні ресурси.

Постановка проблеми. На сучасному етапі реформування відносин у державному управлінні потребує докорінних змін у сфері управління земельними ресурсами територіальних громад. Адже в Україні земля як чинник добробуту і зростання, як природний ресурс і досі залишається недооціненою, що сприяє безконтрольному становленню ринкових відносин у земельній сфері, суперечливості земельного законодавства. На нашу думку, в умовах децентралізації влади під час визначення повноважень органів місцевого самоврядування виникає необхідність уточнити понятійне поле дослідження, що сприятиме подальшому вивченню питання управління земельними ресурсами територіальних громад в Україні.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Теоретичні й методичні аспекти, зміст поняття «державне управління земельними ресурсами», «управління земельними ресурсами» розглядали такі зарубіжні та вітчизняні науковці, як Д. Бабміндра, В. В'юн, В. Горлачук, Д. Гнаткович, Д. Добряк, М. Лавейкін, Л. Новаковський, які проаналізували понятійний апарат системи державного управління земельними ресурсами та змістовні характеристики процесів, що відбуваються в цій сфері діяльності.

Вагомий внесок у розробку окремих аспектів державного управління земельними ресурсами зробили В. Боклаг, О. Ботезат,

В. Другак, М. Ковальський, Р. Курильцев, Ю. Литвин, О. Мордвінов, А. Мерзляк, О. Охрій, В. Пересоляк, О. Проніна, Г. Шарий, О.Чеботарьова, В. Чувпило, В. Циплухіна, А. Юрченко та ін.

Значний внесок у розвиток теоретичних та прикладних основ управління земельними ресурсами зробили економісти-землевпорядники: І. Бистряков, В. Будзьяк, Ю. Дехтяренко, Й. Дорош, О. Дорош, В. Горлачук, Л. Новаковський, А. Сохнич, А. Третяк, М. Федоров та ін.

Незважаючи на широке коло наукових розробок з управління земельними ресурсами територіальних громад, вітчизняною наукою недостатньо досліджено питання розвитку земельних відносин в умовах об'єднання та децентралізації. Отже, враховуючи складність та багатоаспектність питання, сьогодні відсутні дослідження щодо повноважень управління земельними ресурсами сільських, селищних рад.

Метою статті є уточнення понятійного поля управління земельними ресурсами територіальних громад у наукових доробках вітчизняних та зарубіжних науковців.

Виклад основного матеріалу. Історичні шляхи розвитку сфери управління земельними ресурсами територіальних громад у кожній країні визначалися як загальними закономірностями історичного розвитку суспільства, так і особливостями земельного ладу, економічної й політичної системи кожної окремої країни.

Наприклад, система управління земельними ресурсами в Європі диференціюється на три (хоч і взаємопов'язані, але досить відокремлені) частини: *Land-Policy; Land-administration; Land-management*.

Управління за європейською системою складається з власне управління (***Land-management***) і земельного адміністрування (***Land-administration***). Європейська модель управління земельними ресурсами територіальних громад та земельними відносинами ґрунтується на понятті *регулювання*.

В Україні використовується загальне поняття **«управління земельними ресурсами»** [1]. За відсутності такого поняття в Європі вважається, що управління охоплює не тільки земельні ресурси, але і нерозривно пов'язані з ними земельні відносини. Тобто в європейській системі державного регулювання земельних відносин виділяється загальним поняттям, що включає земельну політику, землеустрій та управління земельними ресурсами.

У нашому дослідженні ми зупинилися на таких понятійних категоріях.

«Місцеве самоврядування» – право територіальної громади (жителів міста, селища, села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл) самостійно вирішувати питання місцевого значення у межах Конституції і законів України. Це поняття стосується не тільки базового рівня, але й субрегіонального (райони) та регіонального (області, АРК), що визначено Конституцією України [2].

На законодавчому рівні **«повсюдність місцевого самоврядування»** [3] визначено як принцип, за яким місцеве самоврядування на всіх рівнях має здійснюватися на всій Україні, що означає відсутність територій, на які не поширюється юрисдикція органів місцевого самоврядування всіх рівнів. Указаний принцип є частиною загального принципу повсюдності влади, який передбачає також повсюдність державної влади.

Неможливо не зазначити, що однією з головних цілей сталого розвитку ООН на 2016–2030 роки є проблема розвитку громад у світі.

У цьому контексті, аналізуючи чинне законодавство, слід зазначити, що термін

«територіальна громада» пронизує чималу кількість чинних законодавчих та нормативно-правових актів. Так, відповідно до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» [3] від 21.05.1997 № 280/97-ВР (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1997, № 24, ст. 170), під терміном **«територіальна громада»** розуміють жителів, об'єднаних постійним проживанням у межах села, селища, міста, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями, або добровільне об'єднання жителів кількох сіл, що мають єдиний адміністративний центр.

Окрім того, відповідно до Указу Президента України «Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні (Розд. VII), м. Київ, 22 липня 1998 року № 810/98», **територіальною громадою визначається** спільнота мешканців, жителів населених пунктів (сіл, селищ, міст), об'єднана загальними інтересами власного життєзабезпечення, самостійного (в межах законів) вирішення питань місцевого значення як безпосередньо, так і через органи місцевого самоврядування [4].

Останніми роками відбулася серйозна зміна політичного курсу країни в бік децентралізації, тому понятійне поле доповнилось терміном **«об'єднана територіальна громада»** [5] як об'єднання кількох поселень, що мають єдиний адміністративний центр.

Наступним етапом дослідження понятійного поля є аналіз терміна **«механізм»**, який має грецьке походження (грец. – μηχανή *mechané*) і трактується першочергово в технічному розумінні як машина, тобто система рухомих ланок або деталей, що призначена для передання чи перетворення (відтворення) руху [6]. Із часом цей термін був перенесений майже у всі сфери життєдіяльності. Таким чином, з'явилися поняття «господарський механізм», «економічний механізм», «механізм стимулювання», «управління якістю» тощо.

Під **«управлінням»** [6] розуміється, як правило, перетворення інформації про стан об'єкта в командну інформацію від суб'єкта. Це цілеспрямований програмований чи довільний вплив на об'єкти

задля досягнення кінцевої мети за допомогою явищ, процесів, коли є з ними взаємодія в режимі детермінованої чи довільної програми.

З іншого боку, управління – це складник функціонування систем організації різної природи: біологічних, технічних, соціально-економічних. У кожній із них існують об'єкти, які підпорядковують собі інші, тобто керують ними, змушують рухатися в певному напрямі, виконувати задані дії, організують таку діяльність у цілому [7].

У поєднанні виходить, що **«механізм управління»** – це інструмент, за допомогою якого система управління здійснює вплив на об'єкт управління. У процесі управління він здійснює декілька функцій: доставляє інформацію органу управління, забезпечує реалізацію (виконання) рішень, які приймаються органом управління.

Можна сказати, що механізм управління – це сукупність компонентів системи управління (принципів, функцій, методів, ресурсів), призначених для доставляння органу управління інформації про об'єкт управління і здійснення впливу на об'єкт управління з метою забезпечення функціонування та (або) розвитку системи

Механізм управління розглядають складником системи управління, що забезпечує дієвий вплив на фактори, стан яких зумовлює результат діяльності об'єкта управління.

Даючи визначення поняттю **«децентралізація»**, слід зазначити, що це система управління, за якою частина функцій центральної влади переходить до місцевих органів самоуправління; скасування або послаблення централізації (Великий тлумачний словник української мови) [8].

А **«децентралізація влади»** [9] – це передання політичних, адміністративних повноважень від державних органів влади органам місцевого самоврядування. Повноваження (разом із фінансами) передаються найближче до людей, де їх можна реалізувати найбільш ефективно. Передання повноважень супроводжується переданням необхідних ресурсів для виконання цих повноважень та встановленням державного контролю за законністю актів місцевого самоврядування.

В Україні також діє **Європейська хартія місцевого самоврядування** – документ, прийнятий 15 жовтня 1985 року під егідою Конгресу Місцевих та Регіональних Влад Європи та відкритий для підписання державами-членами Ради Європи. Документ набув чинності 1 вересня 1988 року. Хартія визначає основні принципи та механізми дії самоврядних органів влади в державах-членах Ради Європи. Децентралізація влади, застосування принципу субсидіарності (вирішення конкретних проблем на найближчому до повсякденних потреб людей щаблі влади) є головною ідеєю хартії. Це перший такий документ, що гарантує виконання принципу субсидіарності [10].

Вищі адміністративні органи повинні вирішувати конкретні проблеми лише тоді, коли їх вирішення силами місцевих адміністрацій є неефективним або неможливим. Документ фіксує політичні та економічні права місцевого самоврядування, його незалежність від центральної влади, його обов'язок захищати громадян від зловживань із боку національної та пан'європейської бюрократії. Принципи Хартії застосовуються до всіх видів органів місцевого самоврядування. Україна ратифікувала Хартію 15 липня 1997.

Прийнята Кабінетом Міністрів України 1 квітня 2014 року (№333-р) **Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні** [11] – документ, який визначає напрями, механізми і строки формування ефективного місцевого самоврядування та територіальної організації влади для створення і підтримки повноцінного життєвого середовища для громадян, надання високоякісних та доступних публічних послуг, становлення інститутів прямого народовладдя, задоволення інтересів громадян в усіх сферах життєдіяльності на відповідній території, узгодження інтересів держави та територіальних громад.

Обов'язково присутній і термін **«межі об'єднаної територіальної громади»**, що є зовнішніми межами юрисдикції рад територіальних громад, які об'єдналися [12].

Надзвичайно важливої ваги набуває термінологічне визначення земельних ресурсів, що є об'єктом величності кількості

наукових дискусій стосовно ґносеологічного складника. Існує декілька визначень.

Так, **«земельні ресурси»:**

1) сукупний природний ресурс поверхні суші як просторового базису розселення і господарської діяльності, основний засіб виробництва в сільському і лісовому господарстві (Закон України «Про охорону земель» (ст. 1) м. Київ, від 19 червня 2003 року № 962-IV; Міністерство охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки України. Наказ «Про затвердження Методики визначення розмірів шкоди, зумовленої забрудненням і засміченням земельних ресурсів через порушення природоохоронного законодавства (Методика, п. 2) № 171, від 27.10.97, м. Київ)[12];

2) землі, які використовують або можуть бути використані в галузях народного господарства (Екологія та охорона навколишнього середовища: Словник-довідник / Уклад.: Сохнич А.Я., Андрієшин М.В., Снітинський В.В., Солярчук Д.І., Горланчук В.В., Вюн В.Г.; За ред. д-ра екон. Наук, проф. Сохнича А.Я. Львів: НВФ «Українські технології», 2006. 252 с. (с. 113).

Окремою категорією виступають «землі» [13] – генетично самостійні ділянки верхньої, найактивнішої частини суші, основний засіб сільського господарства і лісового виробництва з характерними природно-господарськими властивостями, які визначають використання земель, а також заходи з окультурення й охорони. (Геодезичний енциклопедичний словник / за редакцією Володимира Літинського. Львів: Євросвіт, 2001. 668 с.: іл. (с. 198)).

В одиночному розумінні треба також визначити термін «земля» [14]:

1) є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави; (Земельний кодекс України (ст. 1), м. Київ, від 25 жовтня 2001 року № 2768-III; Цивільний кодекс України (ст. 373) м. Київ, від 16 січня 2003 року № 453-IV);

2) поверхня суші з ґрунтами, корисними копалинами та іншими природними елементами, що органічно поєднані та функціонують разом із нею; (Закон України «Про охорону земель» (ст. 1). м. Київ, від 19 червня 2003 року № 962-IV; Міністерство охорони навколишнього природного середовища

та ядерної безпеки країни. Наказ Про Затвердження Методики визначення розмірів шкоди, зумовленої забрудненням і засміченням земельних ресурсів через порушення природоохоронного законодавства (Методика, п. 2) № 171, від 27.10.97, м. Київ;

3) найважливіша частина навколишнього природного середовища, яке характеризується простором, рельєфом, кліматом, ґрунтовим покривом, рослинністю, надрами, водами, що є головним засобом виробництва в сільському і лісовому господарстві, а також просторовим базисом для розміщення підприємств та організацій усіх галузей народного господарства; (ВРУ Землі). Терміни та визначення. ГОСТ 26640-85 (СТ СЭВ 4472-84), від 28.10.1985 №3453 [V3453400-85];

4) означає земну біопродуктивну систему, що включає в себе ґрунт, воду, рослинність, іншу біомасу, а також екологічні й гідрологічні процеси, що відбуваються всередині системи; (КОНВЕНЦІЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ про боротьбу з опустелюванням у тих країнах, що потерпають від серйозної посухи та/або опустелювання, особливо в Африці (ст. 1), від 17.06.1994 [995_120]).

Іншим за своєю природою є визначення поняття «земельна ділянка» [15]:

1) це частина земної поверхні з установленими межами, певним місцем розташування, з визначеними щодо неї правами.

Право власності на земельну ділянку поширюється в її межах на поверхневий (ґрунтовий) шар, а також на водні об'єкти, ліси і багаторічні насадження, які на ній знаходяться. Право власності на земельну ділянку розповсюджується на простір, що знаходиться над та під поверхнею ділянки на висоту і на глибину, необхідні для зведення житлових, виробничих та інших будівель та споруд; (Земельний кодекс України (ст. 79), м. Київ, від 25 жовтня 2001 року №2768-III; Фонд державного майна України. Наказ «Про затвердження Класифікатора державного майна (Класифікатор, розд. 3), від 15.03.2006 № 461»);

2) частина земної поверхні з установленими межами, певним місцем розташування, з визначеними щодо неї правами; (Закон України «Про оцінку земель» (ст. 1), м. Київ, від 11 грудня 2003 року № 1378-IV);

3) частина земної поверхні з установленими межами, певним місцем розташування, цільовим (господарським) призначенням та з визначеними щодо неї правами; (Податковий кодекс України (ст. 14), м. Київ, від 2 грудня 2010 року № 2755-VI).

Виокремити треба й дефініцію «**територія**» [16], яка є складником поняття територіальна громада:

1) частина земної поверхні у визначених межах (кордонах) із властивими їй географічним положенням, природними та створеними діяльністю людей умовами та ресурсами, а також із повітряним простором та розташованими під нею надрами; (Закон України «Про планування і забудову територій (ст. 1) № 1699-III, від 20 квітня 2000 року, м. Київ»);

2) сукупність земельних ділянок, які використовуються для розміщення об'єктів загального користування: парків, скверів, бульварів, вулиць, провулків, узвозів, проїздів, шляхів, площ, майданів, набережних, прибудинкових територій, пляжів, кладовищ, рекреаційних, оздоровчих, навчальних, спортивних, історико-культурних об'єктів, об'єктів промисловості, комунально-складських та інших об'єктів у межах населеного пункту. (Закон України «Про благоустрій населених пунктів» (ст. 1), м. Київ, від 6 вересня 2005 року № 2807-IV);

3) частина земної поверхні з повітряним простором та розташованими під нею надрами у визначених межах (кордонах), що має певне географічне положення, природні та створені в результаті діяльності людей умови і ресурси; (Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» (ст. 1) від 17.02.2011 року № 3038-VI);

4) частина земної поверхні з визначеними кордонами або межами. (Мусієнко М.М. та ін. Екологія: Тлумачний словник. Київ: Либідь, 2004. 376 с. (с. 311))

Для розширення понятійного поля окремо треба дати визначення поняттю «**земельний фонд**» [17]:

1) сукупність усіх земель у межах відповідних рад і країни в цілому. (Екологія та охорона навколишнього середовища: Словник довідник / Уклад.: Сохнич А.Я., Андрієшин М.В., Снітинський В.В., Солярчук Д.І., Горлачук В.В., Вюн.; За ред. д-ра

екон. Наук, проф. Сохнич А.Я. Львів: НВФ «Українські технології», 2006. 252 с. (с. 113);

2) усі земельні угіддя в межах адміністративних одиниць. (Геодезичний енциклопедичний словник / За редакцією Володимира Літинського. Львів: Євросвіт, 2001. 668 с.: іл. (с.197)).

Усі процеси, які відбуваються на землі, із землею або навколо неї, є частиною поняття «**земельні відносини**» [18], під якими слід розуміти:

1) суспільні відносини щодо володіння, користування і розпорядження землею; (Земельний кодекс України (ст.2), м. Київ, від 25 жовтня 2001 року №2768-III);

2) взаємовідносини щодо володіння, користування та розпорядження землями, управління земельними ресурсами, що перебувають у державній, приватній і комунальній власності, організації користування, обліку та охорони земель, що забезпечує поліпшення та впорядкування, формування ринку землі, іпотеки тощо. (Екологія та охорона навколишнього середовища: Словник довідник / Уклад.: Сохнич А.Я., Андрієшин М.В., Снітинський В.В., Солярчук Д.І., Горлачук В.В., Вюн.; За ред. д-ра екон. Наук, проф. Сохнич А.Я. Львів: НВФ «Українські технології», 2006. 252 с. (стор. 113).

Ураховуючи те, що в Україні використання земель сільськогосподарського призначення вимушено набуло орендний характер (через дію мораторію), досить вживаним стало поняття «**землекористування**» [19]:

1) вид використання землі з урахування покриву її поверхні; (Державний комітет України по земельних ресурсах «Технічні вказівки щодо визначення меж земельних ділянок спільної та спільної часткової власності фізичних і юридичних осіб на забудованій території у населених пунктах» (п. 1.5 Заг. полож.) від 18.05.1998, «Землевпорядний вісник» № 3, 1998);

2) порядок, умови і форми користування землею (у 5 знач.), яка належить державі, колективам чи окремим особам; (Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. – К.; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2001. – 1728 с. (с. 457).

Висновки і пропозиції. Таким чином, у результаті дослідження понятійного поля управління земельними ресурсами територіальних громад в умовах децентралізації влади узагальнено визначення таких понять, як «управління земельними ресурсами», «територіальна громада», «механізм», «управління», «децентралізація влади». Завдяки уточненню окремих понять можливі подальші наукові розвідки щодо нормативного-правового забезпечення у сфері управління земельними ресурсами територіальних громад.

Список використаної літератури:

1. Ковальський М.Р. Формування нової доктрини управління земельними ресурсами в умовах реформування економіки України. URL: <http://academy.gov.ua/ej/ej12/txts/10kmrreu.pdf>
2. Дорош О.С., Мельник Д.М., Свиридова Л.А. Реформування системи управління земельними ресурсами в умовах децентралізації влади. Землеустрій, кадастр і моніторинг земель. 2016. № 1–2. С. 16–25. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LIN&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&_S21P03=FILA=&_S21STR=Zemleustriy_2016_1_2_4
3. Волков С.М. Землеустройство [Текст]: учебник для студентов высших учебных заведений по землеустроительным специальностям. Т. 1. Теоретические основы землеустройства. Москва: Колос, 2001. 496 с.
4. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1996. № 30. С. 141.
5. Мірошниченко А.М. Повсюдність місцевого самоврядування – беззаперечний плюс законопроекту. Голос України. URL: <http://www.golos.com.ua/article/257458>
6. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 р. ВВР України. 1997. № 24. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>
7. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні: Указ Президента України від 22.07.1998 р. № 810. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/810/98>
8. Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» від 05.02.2015 р. Відомості Верховної Ради (ВВР). 2015. № 13. Ст. 91
9. Андрєєва Є.Л. Механізм формування організаційно-управлінського потенціалу конкурентостійкості підприємств машинобудування. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/1972/1/МЕХАНІЗМ%20ФОРМУВАННЯ%20ОРГАНІЗАЦІЙНО-УПРАВЛІНСЬКОГО%20ПОТЕНЦІАЛУ.pdf>
10. Приживара С.В. Управління як специфічний вид діяльності. URL: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2012-1/doc/1/07.pdf>
11. Психологія управління як галузь психологічної науки. URL: https://moodle.znu.edu.ua/pluginfile.php?file=/16206/mod_resource/content/1/Лекція%201%20Психологія%20управління%20як%20галузь%20психологічної%20науки.pdf
12. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. Київ: Перун, 2003. 1440 с.
13. Гладка Т.І. Децентралізація влади в Україні як засіб посилення демократії та підвищення її стабільності. URL: http://www.du.nauka.com.ua/pdf/12_2015/10.pdf
14. Європейська хартія місцевого самоврядування (укр/рос), Страсбург, 15 жовтня 1985 року (Хартію ратифіковано Законом № 452/97-ВР від 15.07.97), Дата підписання: 6 листопада 1996 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua>
15. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2014 р. № 333-р. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-p>
16. Закон України «Про охорону земель» (ст. 1). м. Київ, від 19 червня 2003 року № 962-IV. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/962-15>
17. Міністерство охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки України.
18. Наказ «Про затвердження Методики визначення розмірів шкоди, зумовленої забрудненням і засміченням земельних ресурсів через порушення природоохоронного законодавства (Методика, п. 2) № 171, від 27.10.97, м. Київ

19. Екологія та охорона навколишнього середовища: Словник-довідник/ Уклад.: Сохнич А.Я., Андріішин М.В., Снітинський В.В., Солярчук Д.І., Горланчук В.В., Вюн В.Г.; За ред. д-ра екон. Наук, проф. Сохнич А.Я. Львів: НВФ «Українські технології», 2006. 252 с.
20. Геодезичний енциклопедичний словник / за редакцією Володимира Літинського. Львів: ЄвроСвіт, 2001. 668 с.: іл.
21. Земельний кодекс України (ст. 1), м. Київ, від 25 жовтня 2001 року №2768-III. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>
22. Цивільний кодекс України (ст. 373) м. Київ, від 16 січня 2003 року № 453-IV
23. ВРУ Землі. Терміни та визначення. ГОСТ 26640-85 (СТ СЭВ 4472-84), від 28.10.1985 №3453 [V3453400-85
-

Малоокій В. А. Понятійное поле дослідження управління земельними ресурсами територіальних общин

В статті розглянуто понятійное поле управління земельними ресурсами територіальних общин. Обосновано, що управління земельними ресурсами територіальних общин в умовах децентралізації влади сьогодні є важливою науковою проблемою в області науки державного управління. Автором обобщені визначення таких понять, як «управління земельними ресурсами», «територіальна община», «механізм», «управління», «децентралізація влади». Доведено, що завдяки уточненню понятійного апарату можливі подальші наукові дослідження в області управління земельними ресурсами територіальних общин.

Ключевые слова: державне управління, земельні ресурси, управління земельними ресурсами, землепользування, територія, територіальні ресурси.

Malookyy V. Conceptual field of research on the management of land resources of territorial communities

The article considers the conceptual field of land resources management of territorial communities. It is grounded that the management of land resources of territorial communities in the conditions of decentralization of power today is an important scientific problem in the field of state administration science. The author summarizes the definitions of such concepts as «land management», «territorial community», «mechanism», «management», «decentralization of power». It is proved that due to the refinement of the conceptual apparatus, further scientific research in the field of land resources management of territorial communities is possible.

Key words: state administration, land resources, land resources management, land use, territory, territorial resources.